17/08/2026

Φθιώτιδος Συμεών: «Η ασθένεια μας φέρνει ενώπιον υπαρξιακών ερωτημάτων»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Έπειτα από μία σοβαρή περιπέτεια υγείας, ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Φθιώτιδας κ. Συμεών, μιλά στην «Κυριακάτικη Α» για το «μεγάλο πανεπιστήμιο της αρρώστιας, που μας υπενθυμίζει μμερικά αυτονόητα της ανθρώπινης υπόστασής μας» και προπάντων τα όρια όλων μας

Την πρώτη συνέντευξή του, μετά το αίσιο πέρας μιας «σκληρής» δοκιμασίας της υγείας του, παραχωρεί στην «Κυριακάτικη Απογευματινή» ο σεβασμιότατος μητροπολίτης Φθιώτιδας, Συμεών. Ο βαθιάς πνευματικότητας ιεράρχης της Εκκλησίας μάς μεταφέρει το μήνυμα της χαράς και της ελπίδας και μας υπενθυμίζει τα πάντοτε περιορισμένα και φθαρτά όρια της ανθρώπινης υπόστασής μας.

Σεβασμιότατε, είχε τύχει να ακούσω ένα κυριακάτικο κήρυγμά σας, πριν από τη διενέργεια της δύσκολης χειρουργικής επέμβασης, στην οποία υποβληθήκατε, και είχατε αναφέρει τότε ότι «η ασθένεια είναι το πιο μεγάλο πανεπιστήμιο της ζωής, γιατί με την ασθένεια μαθαίνουμε τι είναι

ο άνθρωπος». Μπορείτε να μας εξηγήσετε τη σκέψη σας;

Το μεγάλο πανεπιστήμιο της ασθένειας μας υπενθυμίζει μερικά αυτονόητα της ανθρώπινης υπόστασής μας. Δεν είμαστε τόσο ισχυροί, δυνατοί και κραταιοί, όσο πολλές φορές θεωρούμε, αλλά είμαστε άνθρωποι αδύναμοι, ευάλωτοι, ευπαθείς, με πελώρια υπαρξιακά ερωτήματα ενώπιον του θανάτου, τα οποία η ασθένεια τα φέρνει ενώπιόν μας χωρίς διακρίσεις. Μπροστά στην ασθένεια, όπως και στον θάνατο, δεν υπάρχουν ούτε αξιώματα ούτε θέσεις ούτε ιδιότητες ούτε ηλικίες, αλλά μόνο άνθρωποι. Συγχρόνως, σε αυτό το πανεπιστήμιο βλέπουμε ανθρώπους δίπλα μας να μας διακονούν με αγάπη, να προσεύχονται για μας, να αγωνιούν μαζί μας, να συμπάσχουν, να μας πλημμυρίζουν με υπέροχα συναισθήματα. Βλέπουμε επίσης ανθρώπους επιστήμονες, όλων των ειδικοτήτων της υγειονομικής κοινότητας, να μη λειτουργούν μηχανικά και στενά επαγγελματικά, αλλά με ευαισθησία, με ενσυναίσθηση, με λεπτότητα, με σεβασμό στον άνθρωπο ασθενή. Η επώδυνη δοκιμασία της ασθένειας δυναμώνει την ανθρωπιά και επιβεβαιώνει τον λόγο του Αποστόλου Παύλου: «Οταν ασθενώ, τότε δυνατός ειμι».

Φοβηθήκατε κάποια στιγμή, πριν χειρουργηθείτε; Η επέμβαση στην οποία υποβληθήκατε ενέχει ένα μικρό ποσοστό θνητότητας μέσα στο χειρουργείο. Δοκιμάστηκε η σκέψη σας πριν από την τελική σας απόφαση;

Θα σας φανεί παράδοξο αυτό, αλλά το χειρουργείο το περίμενα, όπως περιμένει ένα παιδί να ξημερώσει προκειμένου να πάει μία όμορφη σχολική εκδρομή. Και επιβεβαιώθηκε αυτή η προσμονή μου, διότι τόσο η 10ήμερη παραμονή μου στο νοσοκομείο όσο και η μακρά περίοδος της νοσηλείας μου στο μοναστήρι της Παναγίας μας, στη Δαμάστα, ήταν από τις ωραιότερες περιόδους της μέχρι τώρα ζωής μου. Εισέπραξα τόση ιατρική και νοσηλευτική φροντίδα αφ' ενός και κυρίως τόση πολυάνθρωπη, αυθόρμητη, θερμή και αυθεντική αγάπη, που σε καθαρά ανθρώπινο επίπεδο θα ήταν ένα μακάριο τέλος, αν είχε μία άλλη εξέλιξη το χειρουργείο. Στην Εκκλησία μας όμως προσευχόμαστε να είναι «χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά». Η προσευχή μου και η αγωνία μου ήταν σε αυτό το επίπεδο, το πνευματικό και εσχατολογικό. Και η θεραπεία δίδεται για μετάνοια...

Επιτρέψατέ μου να υποβάλω επίσης μία προκλητική ερώτηση, μόνο για να λάβω μία δυνατή απάντηση εκ μέρους σας: Ποιος σώζει, τελικά; Ο Θεός ή ο νευροχειρουργός;

Το θέμα της ασθένειας και της θεραπείας είναι πολύ ιδιαίτερο και είναι πολύ «τραβηγμένη» η διατύπωση «σώζω», καθώς η σωτηρία κατά την ορθόδοξη πίστη μας αναφέρεται σε μία ολοκληρωτική (σώος=ολόκληρος) αποκατάσταση, που δεν περιορίζεται στα στενά και ασφυκτικά δεδομένα συγκεκριμένων εκφάνσεων της ζωής μας, αλλά αγγίζει τα έσχατα. Αλλωστε, η θεραπεία μας από ένα πρόβλημα

υγείας δεν σημαίνει ότι δεν θα αρρωστήσουμε ξανά ή πολύ περισσότερο ότι δεν θα αποβιώσουμε. Και φυσικά δεν θα συναντήσουμε κανέναν σοβαρό επιστήμονα, νευροχειρουργό και όχι μόνο, που θα θεωρήσει τον εαυτό του «σωτήρα» των ανθρώπων.

Η ανθρωπότητα υπέφερε όσες φορές εμφανίστηκαν «σωτήρες» της, ανεξαρτήτως του πεδίου προέλευσής τους. Και η Εκκλησία υποφέρει από όσους εμφανίζονται ως «σωτήρες», αλλά και οι άνθρωποι επίσης δυστυχούν και αυτοκαταδικάζονται, όταν αναζητούν διάφορους «σωτήρες» για τα πάσης φύσεως προβλήματά τους. Ο νευροχειρουργός μου είναι ένας άριστος και συνειδητός επιστήμονας, που κατέθεσε όλες του τις δυνάμεις για να επιτελέσει το καθήκον του. Και τον ευγνωμονώ γι' αυτό και τον θαυμάζω. Και κυρίως διότι το ίδιο πράττει για όλους ανεξαιρέτως τους ασθενείς του, για όλους τους συνανθρώπους μας χωρίς διακρίσεις. Οπως επίσης υποκλίνομαι ευλαβικά και σε αμέτρητους ακόμη ιατρούς και επιστήμονες, που διακονούν υποδειγματικά τον άνθρωπο. Στη συνάφεια όμως του ερωτήματος θα ήθελα να μοιραστώ την πρόσφατη εμπειρία, που έζησα στο νοσοκομείο, την οποία όμως την έχω βιώσει και σε άλλα νοσοκομεία προηγουμένως. Είδα ιατρούς, καθηγητές Πανεπιστημίου, νοσηλευτές και λοιπό υγειονομικό προσωπικό, να προστρέχουν στην προσευχή, να αναζητούν ταπεινά τη βοήθεια του Θεού και με βαθιά πίστη στον Χριστό μας να θέτουν τον εαυτό τους και την επιστήμη και το είναι τους ολόκληρο στην υπηρεσία των ανθρώπων. Αυτό τα λέει όλα...

Μπορείτε να μας περιγράψετε τα συναισθήματα, τα οποία σας είχαν κατακλύσει κατά το πρώτο σας κυριακάτικο κήρυγμα, αμέσως μετά την έξοδό σας από το νοσοκομείο;

Πενήντα ημέρες μετά την επέμβαση βρέθηκα και πάλι στο μυστήριο των μυστηρίων, στη Θεία Ευχαριστία, μαζί με την εν Χριστώ οικογένειά μου, στον μητροπολιτικό μας ναό στη Λαμία. Συγκίνηση και ευγνωμοσύνη τα συναισθήματά μου και κυρίως ένα απέραντο ευχαριστώ. Στον Αγιο Τριαδικό Θεό, στην Παναγία μας, στους Αγίους μας, στους ιατρούς και λοιπούς υγειονομικούς, στους χιλιάδες αδελφούς μου, από κοντά και μακριά, που στάθηκαν με αγάπη και στοργή δίπλα στο προσκέφαλο της ασθενείας μου. Ενα απέραντο ευχαριστώ για το όμορφο δώρο της αγάπης, το οποίο δίνει και στην ασθένεια μια άλλη προοπτική: «Η γαρ δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται».

**Δημοσιεύτηκε στην "Κυριακάτικη Απογευματινή"*